

به سوی کمال

زهرا لویه علیخان

خداوند خواست تا دین را به کمال برساند؛ پس آخرین خانه آن را بنا کرد و نامش را «اسلام» گذاشت. آجرهایش را به وسیله سیمان «ایمان» به هم پیوند داد و ستونهایش را به وسیله «نماز» استوار کرد. کلید ورود به این خانه را «تسلیم» قرار داد و شرط ورود به آن را «اطاعت و بندگی» خواند. پایگاهش را «کعبه» و رو کردن به سوی آن را «قبله» نام نهاد. جهانیان را به این سو خواند تا پیوند «اخوت و برادری» را میان آنها استحکام بخشد و دوستی و مودت را میان آنها رایج کند. پس هر کسی مأمور شد، تا خود بکارد و از کشته خود درو کند. «رود توبه» را در سرتاسر آن جاری ساخت تا هرگاه آلودگی گناه آنها را فرا گرفت در آن شستشو کنند و خود را مطهر سازند. هرگاه یأس و دلتنگی گریبان آنها را گرفت و نیاز به صفای روح داشتند از «پلکان دعا» بالا روند و درجات قرب خود را افزایش دهند. این خانه با زیور سادگی آراسته و فرش «مهر و عطوفت» در آن گسترده شد تا دلها به آن انس گیرند و وحدت و برادری را در بین خود ایجاد کنند. «عشق» پا درمیانی کرد و همه را مسحور خود نمود. همه چیز و همه کس به یک سو متوجه شدند: «لا اله الا الله». راهنمایی جاویدان در کنار اهل ایمان قرار گرفت تا از سقوط آنها در لغزشگاهها جلوگیری کند. راهنمایی که خطایی در کارش نبود و نقصانی در آن دیده نمی شد. این راهنما کلام خداوند بود تا در هر زمانی که نیاز به گفتگو بود حاضر باشد و پاسخ شیفتگانش را بدهد. و چه زیبا راهنمایی که نکته ها و رازهای فراوانی در آن نهفته بود تا هر کس به اندازه معرفتش از آن بهره مند شود. «موحد» را وعده بهشت می داد: ﴿ان الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا...﴾ (سوره فصلت، آیه ۳۰).

«آنان که گفتند پروردگار ما خداست و بر این ایمان پایدار ماندند، فرشتگان (رحمت) بر آنها نازل شوند و آنها را گویند مترسید و اندوهگین مشوید که شما را به بهشتی که وعده داده شده است، بشارت باد.»

قربانیان راهش را حیات ابدی: ﴿ولا تحسبن الذین قتلوا فی سبیل الله امواتا بل احياء عند ربهم یرزقون﴾ (سوره آل عمران، آیه ۱۶۹) و کسانی را که در راه خدا کشته شدند مرده نپندارید بلکه زنده (به حیات ابدی) هستند و در نزد پروردگارشان روزی می خورند. ستم دیدگان را اذن دفاع از خود و مبارزه با ستمگران: ﴿اذن للذین یقاتلون بانهم ظلموا...﴾ (سوره حج، آیه ۳۹) به کسانی که مورد ستم قرار گرفته اند اجازه جنگ داده شد

و خداوند بر یاری آنها قادر است .

اندیشمندان را به تفکر در جهان پیرامون خود: ﴿... و يتفكرون في خلق السماوات والارض...﴾ (سوره آل عمران، آیه ۱۹۱) ، کسانی که در حال ایستاده، نشسته و بر پهلو خفته خدا را یاد می کنند «و در همین حال، در آفرینش آسمان ها و زمین اندیشه می کنند و می گویند: پروردگارا اینها را بیهوده خلق نکرده ای، منزهی تو، پس ما را از عذاب آتش دور نگهدار .» قاضی و داور را به عدالت و انصاف و امانتدار را به رد امانت: ﴿ان الله يامرکم ان تؤدوا الامانات الی اهلها...﴾ (سوره نساء، آیه ۵۸) به تحقیق که خداوند به شما فرمان می دهد که امانات را به صاحبان آنها برگردانید و هنگامی که بین مردم قضاوت می کنید به عدالت و درستی حکم کنید . خداوند شما را به چیزهای نیکو پند می دهد . به درستی که او شنوای بیناست .

و بسیاری دیگر از ندانسته های مردم که چون بر آنها آشکار شود، نور و روشنایی را برای آنها به ارمغان می آورد و از تاریکی وهم و پندار می رهاوند . پاسخی برای تمام سؤالات و حاکمی برای رفع شکایات آنهاست . و سپس بار سنگین «مسئولیت» را بر دوش «انسان» نهاد که مقام «خلیفه الهی» یافته بود . و از میان انسانها آن که بهترین و بردبارترین بود، انتخاب شد تا «پیامبر» شود و پیام حق را به گوش خلق رساند و راه فلاح و رستگاری را به او بنمایاند؛ و بدین سان انسان تاج کرامت و برتری را بر سر خود نهاد و با پذیرش دین، به سوی کمال رهنمون شد . سرچشمه این دین چنان بزرگ و قوی بود که در اندک زمانی تمام جهان را فراگرفت و ندای توحید را در سراسر گیتی به انعکاس درآورد . و سرانجام جهانی دیگر را از پس این جهان آفرید تا «هدفدار» بودن جهانی را که در آن زندگی می کنی به شما بفهماند و بگوید: ﴿افحسبتم انما خلقناکم عبثاً و انکم الینا لاترجعون﴾ (سوره مؤمنون، آیه ۱۱۵)؛ «آیا پنداشتید که شما را بیهوده آفریده ایم و به سوی ما بازگشت نمی کنید؟»

آری این است معنی کشتن و درو کردن . هرآنچه در این جهان انجام دهی نتیجه آن را در جهان دیگر، که اکنون از دید تو پنهان است، خواهی دید . پس ای انسان، قدر «گوهر وجودی» خود را در «صدف آفرینش» بدان و تا می توانی از نور هدایت بهره گیر و در صراط مستقیم گام بردار . جهان آخرت چون آینه ای است که افعال تو را به تو باز می تاباند . هیچ وقت نگو دیر است . وارد این خانه (خانه اسلام) شو و آن را مسکن دائمی خود قرار ده . فقط بدان که دشمنی به نام «وسوسه» همواره در کمین توست؛ با یاد خدا او را از خود دور کن و به خاطر داشته باش که در «توبه»

به روی تو باز است، اگر آن را بسته بینی، «وسوسه» را می بینی که در راه تو گشوده و تو را می خواند . سعی کن تا از غافلان نباشی که «غفلت» موجب پشیمانی است و برای پشیمانی علاج و درمانی جز افسوس بیهوده خوردن نیست!!

